

Sygn. akt III CSK 380/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku L. O. i Ł. O.
przy uczestnictwie P. [...] sp. z o.o. z siedzibą w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. - w wyniku apelacji uczestnika postępowania P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. - zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 lipca 2013 r. w ten sposób, że oddalił wniosek L. O. i Ł. O. o ustanowienie służebności przesylu na nieruchomości będącej współwłasnością wnioskodawców na rzecz uczestnika P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Sąd Okręgowy uwzględnił apelację uczestnika, uznając za zasadny zarzut zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej treści służebności przesylu.

Wnioskodawcy L. O. i Ł. O. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu drugiej instancji, zaskarżając je w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem wnioskodawców skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ postanowienie Sądu Apelacyjnego zostało wydane z oczywistym naruszeniem art. 172 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 292 k.c. i art. 305⁴ k.c. Podkreślają, że Sąd Apelacyjny naruszył ugruntowane w orzecznictwie i piśmiennictwie zasady ustalania dobrej lub złej wiary posiadacza służebności, co w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy skutkowało uwzględnieniem apelacji uczestnika postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżący nie wykazali tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Należy podkreślić, że wedle oceny Sądu drugiej instancji w sprawie brak było podstaw pozwalających jednoznacznie ustalić datę posadowienia przedmiotowego gazociągu. Sąd stwierdził, że jedynym jednoznacznym dowodem wskazującym, że instalacja techniczna istniała i była użytkowana już w 1981 r., jest protokół techniczny, uwidaczniający przebieg instalacji, który został sporządzony w lipcu 1981 r. Poza tym Sąd drugiej instancji wskazał, że wnioskodawcy nie przedstawili twierdzeń ani dowodów rzeczywiście zmierzających do obalenia domniemania dobrej wiary po stronie poprzednika prawnego uczestnika oraz samego uczestnika.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.